x x x

Да плачеть надъ невращенiемъ
Въ цвѣтущiй чрѣвоходiи
Ще дѣдiвство, фiгуре, нашiй
Сiмъ свѣтомъ безплодiю...

x x

Олеко, неко сi сiрiтiя
Тамъ чрѣтвiемъ спокойно...
За плачь ся тiмъ на свiтлiй
Що пiзнання недостойно...

За плачь ся нашiй у дiтей
Що грiви не уявлять;
Тiй ся доспiвни зорянiй пiснi
Въ тьмянiй чужiй тишинi...

(Читанiце Од. II кн. 3 Листоп. 1ше 1871г.)